

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.181/2007/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Dr. Hauser Tibor ügyvéd (4700 Mátészalka, Kölcsey út 2.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Veszeli György ügyvéd (1136 Budapest XIII., Pannónia u. 56.) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében az alperesnek a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 5.P.20.912/2005/41. számú ítélete ellen 42. sorszám alatt előterjesztett és 44. sorszám alatt pontosított fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 35 900 (Harmincötezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes rendszeres fuvarfeladatokat látott el egy konzervgyár részére az általa vezetett és tulajdonát képező pótkocsis járműszerelvényvel. 2003. január 29. napján D. irányából H. felé tartott, amikor összeütközött egy külföldi rendszámú személygépkocsival, melynek vezetője az útviszonyoknak meg nem felelő sebessége miatt áttért az úttest menetirány szerinti bal oldalára. A személygépkocsi vezetője a helyszínen életét veszítette, a felperes által vezetett járműszerelvény súlyosan károsodott. A nyomozóhatóság megállapítása szerint a baleset bekövetkezéséért a személygépkocsi vezetője okolható.

A felperes az elhunynál lévő iratokból arra következtetett, hogy külföldi biztosítónál kötelező gépjármű-felelősségbiztosítást kötött. Kárigényét ennek megfelelően a tudakozódására megjelölt magyarországi biztosítónál kívánta érvényesíteni. Ezt követően vita támadt a magyarországi biztosító és az alperes, mint Nemzeti Iroda között azt a

kérdést illetően, hogy rendelkezett-e a károkozó gépkocsi üzemben tartója kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással, avagy sem. A felperes 2004. június 21. napján keresetet indított eredetileg a biztosítótársaság ellen 3 876 825 Ft tőke és járulékai iránt. A per során az alperest, mint II. rendűt perbe vonta, az elsőfokú bíróság - kérelmére - az eredetileg perelt alperest a perből elbocsátotta.

A felperesnek a módosított keresettel érvényesített követelése magában foglalta a gépjármű szerelvényében keletkezett károkat a mentéssel kapcsolatban felmerült kiadásokkal, összesen 2 109 322 Ft értékben, valamint a gépjármű-szerelvény hiányában megghiúsult fuvarfeladatok folytán elmaradt jövedelmét 1 767 503 Ft összegben.

Az alperes ellenkérelmében elismerte 350 000 Ft gépjárműkár tekintetében a keresetet, ezt meghaladóan azonban annak elutasítását kérte. Az elmaradt jövedelem címén előterjesztett kárigénnyel kapcsolatban az volt az álláspontja, hogy a felperes nem tett eleget kárenyhítési köteletségének, amikor felhagyott fuvarozói tevékenységével. Elháríthatta, vagy legalábbis csökkenthette volna a kárát, ha másik gépjárművet bérel és folytatja tevékenységét. Olyan bírói gyakorlatra hivatkozott, mely szerint gépjármű-károsodások esetén elmaradt jövedelemként a tényleges gépjárműkárnál nagyobb összeget téríteni nem indokolt, hiszen az már a káron szerzés tilalmának általános elvébe ütközhetne. Vitatta az alperes az érvényesített kár összegszerűségét is, végül utalt arra, hogy 2001., illetve 2002. években a felperes bevételei pusztán a költségei fedezetére voltak elégségesek, így tiszta jövedelmet nem ért el.

Az elsőfokú bíróság az alperest 2 912 703 Ft tőke, és azon belül a lejárat szerint, a megítélt követelések után differenciált kezdő időpontoktól kamatok megfizetésére kötelezte. Az eredetileg előterjesztett kereset ügyértéke alapján a felperest ítélte meg nagyobb arányban pervesztesnek, ezért őt kötelezte az alperes részére 40 476 Ft részperköltség megfizetésére, míg az alperest az állam által előlegezett 99 662 Ft költség megfizetésére kötelezte.

Az ítélet ellen kizárólag az alperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben 1 439 784 Ft-ra és kamataira kérte leszállítani az elsőfokú bíróság által meghatározott marasztalást, ezt meghaladóan a kereset elutasítását és a felperesnek mindkét fokon felmerült perköltség megfizetésére való kötelezését kérte. Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes a Ptk.

340. §-ának (1) bekezdése alapján köteles lett volna bér-gépkocsit igénybe venni, melynek segítségével eleget tudott volna tenni szerződéses kötelezettségének. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban is kifejtett álláspontját, mely szerint a gépjárműbalesetek esetében elmaradt jövedelemként a tényleges gépjárműkárnál nagyobb összeget téríteni nem indokolt, tekintettel arra, hogy ez már a káron szerzés tilalmának általános polgári jogi elvébe ütközhetne. Mindezek ellenére elismerte az elmaradt jövedelem címén érvényesített követelés egyhatod részét, 294 584 Ft-ot. Ezzel kapcsolatban a Fővárosi Bíróság által 1994 évben hozott egyik másodfokú ítéletére hivatkozott, mely szerint egy megrongálódott gépkocsi pótlásához idő szükséges, amely mérlegeléssel két hónap időtartamban állapítható meg. Kifejtette, hogy a felperesnek róható fel a kárelőleg kifizetésének elmaradása, mivel a káreseményt neki nem jelentette be és a keresetét sem vele szemben,

hanem a biztosítótársasággal szemben terjesztette elő. Mindezekre tekintettel kamatkövetelést sem támaszthat a kártételek felmerülésétől, hanem csak a kereset kiterjesztésének időpontjától.

A felperes írásbeli ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban bizonyítást nyert, hogy objektíve nem volt lehetősége sem a megjelölt régióban, sem másutt az országban működő vállalkozástól bér-gépkocsit igénybe venni. A késedelmes igényérvényesítésre vonatkozó alperesi előadással szemben az elsőfokú eljárás során becsatolt iratok adataira hivatkozva előadta, hogy ő minden tekintetben jóhiszeműen járt el az igényérvényesítés során. A biztosítótársaság, valamint az alperes halogató taktikája volt az oka, hogy az alperes perbevonásával késedelmeskedett.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel nem érintette. Az alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el és nem találta alaposnak.

Az alperes már az elsőfokú eljárás során is vitatta, hogy a felperes a károkozás folytán tényleges jövedelemtől esett volna el, másfelől viszont állította, hogy a tőle elvárható kárenyhítő magatartással ez a kártétel fel sem merült volna. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása kitért mindkét védekezés alaptalanságára. Ennek során kellő alappal hivatkozott a szakértői bizonyítás eredményére, amely mind a jövedelem-kiesés mértékét, mind a kárenyhítés akadályát megállapította. Az ítélet tábla ezért minden tekintetben osztotta az indokolásban leírtakat.

Az igényérvényesítés elhúzódásának okával kapcsolatos vita a felek között a másodfokú eljárás során bontakozott ki. Mivel a tönkrement gépkocsi-szerelvény bérléssel való pótlására - a szakértő véleménye szerint - objektíve nem volt lehetősége a felperesnek, e vita kimenetelének kizárólag az alperes teljesítési késedelméből eredő kamatfizetési kötelezettség időtartama szempontjából lehetett volna lehetősége. Az ítélet tábla álláspontja azonban az, hogy az alperes helytállási kötelessége a 171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet 2. §-ának (2) bekezdése és 7. §-ának (3) bekezdése alapján a károkozóéval azonos. Az igényérvényesítés vagy a bejelentés késedelmének kizárólag a lényeges körülmények kideríthetősége szempontjából van jelentősége (171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet 10. § (4) bekezdése). Az alperes ezért kellő alappal nem vitathatja a kamatfizetési kötelezettségének az elsőfokú bíróság által meghatározott időtartamát.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla nem talált alapot az elsőfokú ítélet fellebbezett részének megváltoztatására, ezért azt helybenhagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával.

A fellebbezés sikertelen volt, ezért az alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles viselni a jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú perköltségét. A munkadíj összegének megállapításánál az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának rendelkezését vette figyelembe.

A le nem rótt fellebbezési illeték az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

D e b r e c e n, 2007. szeptember 12. napján

Dr. Urhegyi Béla sk. a tanács elnöke, Dr. Pataki Istvánné sk. bíró, Cogoiné
dr. Boros Ágnes sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -